

Paté van Eendenvoeten

(Of: het derde deel van de Bijbel)

Paté van Eendenvoeten

(Of: het derde deel van de Bijbel)

Graaf van Medwert

Paté van eendenvoeten
(Of: het derde deel van de Bijbel)

Uitgeverij: Graafwerkzaamheden

Auteur: Graaf van Medwert

Omslag: Kunstmatige intelligentie aangestuurd door de Graaf van Medwert

ISBN/EAN: 9789465014807

NUR-code: 301

St.-Annaparochie © Graaf van Medwert

www.graafvanmedwert.nl

*Alles is ijdelheid!
Welk voordeel heeft de mens
van al zijn zwoegen,
waarmee hij zich aftobt
onder de zon?*

Prediker 1:2

3 Het ultieme testament

3.1 *Deel 3*

2018. Mijn woorden laxeren. Ik hoef er niet voor naar de wc, maar het kost wel veel papier. Deze roman kan worden gezien als het derde deel van de Bijbel, het ultieme testament. Niet dat het duidelijk de antwoorden gaat geven waar je wellicht op had gehoopt, maar dat was voor het uitgeven van deel één en deel twee ook geen bezwaar. Het is marketingtechnisch in ieder geval een briljante zet.

3.2 *Barchetta*

Mijn cabrio heet Barchetta. Dat betekent bootje. Het dient te worden uitgesproken alsof dit het eerste woord dat je 's ochtends zegt na een nacht sloeren. Of het geluid dat je voortbrengt als je aan het kotsen bent na zo'n zelfde nacht. Ja, als ik van elk woord eerst moet gaan omschrijven hoe het klinkt, dan schiet deze gewichtige toevoeging aan de Bijbel niet op. En frisser wordt het er ook niet van. 'Waar denk je aan?', vroeg Cruzei. Ik zei dat ik dacht aan het graven van het Panamakanaal. Maar omdat ze niet wist waar dat kanaal lag zei ik, dat ik dacht aan het graven van het Amsterdam-Rijnkanaal. Cruzei sommeerde te stoppen bij een tankstation, want ze had trek. Ik parkeerde de Barchetta voor de tankshop en kocht twee satékroketten. Het smaakte haar niet. Mij ook niet. Bij het volgende benzinestation sommeerde ze weer om te stoppen. Cruzei had diarree en ik moest kotsen tegen de schuifdeuren. Dat viel nog niet mee. Barkèèthâââhhhh.

3.3 *Einde*

Wat een avontuur zou dat zijn. Dat je tot de laatste generatie mensen op aarde behoort. De wereld brandt in kolkend lava en blust zichzelf met een verzengende vloed. Alleen jij en enkele andere stervelingen leven nog. Dat is dan van korte duur, want de vloed komt gelijk met het zwavel naderbij. Je kijkt naar je kinderen en vraagt je af wat de zin is geweest van je voort te planten nu het einde zo duidelijk nadert. Je begeeft je met de anderen naar het veiligste punt bovenop een berg. Niet dat het zin

heeft. Het zal ook daar geraken. Iemand smeekt om redding. Iemand bidt om redding. In doodsangst is de mens niet op z'n mooist. Wel op z'n eerlijkst. Er komt geen reactie op de smeekbede. Evenmin op het gebed. Met jou eindigt de mens. Al het leven heeft geleid tot dit moment. Alles heeft geleid tot het einde van leven op aarde. Tot het einde van het leven in het heelal. Alleen de schaamluis van een kakkerlak overleeft misschien nog even. Alle wereldwonderen en uitvindingen zijn geeneens meer een herinnering. Wie of wat zou het zich moeten herinneren? Nog voor het lava je voeten smelt stik je langzaam in de geur van zwavel. Je ziet je partner nog een laatste hik maken. De rest is al gestikt. Met jou neemt de mens afscheid. Alles heeft geleid tot jou en niemand zal het weten. Je zegt: 'We wisten het. Maar wat hadden we anders kunnen doen?' Je hoort helaas niet bij de laatste generatie, maar ze zijn wel jouw schuld. Je gaat naar de supermarkt. Je doet een lege fles in de glaskak. Dat is goed voor het milieu. Er is een aanbieding. Er zijn heel veel aanbiedingen. Je gooit je karretje vol. Iedereen gooit z'n karretje vol. Want er zijn aanbiedingen als een verzengende vloed. In hebzucht is de mens niet op z'n mooist. Wel op z'n eerlijkst. We weten het wel. Maar wat zouden we anders moeten doen?

3.4 2018

Samen met mijn geboorte viel het tienduizendste Amerikaanse vliegtuig in de Vietnamoorlog en werd Martin Luther King vermoord. Geluk bij een ongeluk was dat de BBC voor de eerste keer het nieuws in kleur uitzond. Terwijl Andy Warhol werd neergeschoten in zijn woning waren de voorbereidingen van de opening van Legoland in volle gang. De gemiddelde temperatuur was iets boven de vijftien graden toen de Praagse Lente viel. De Noorse kroonprins trouwde met een golddigger avant la lettre, terwijl op Mururoa de eerste Franse waterstofbom tot ontploffing werd gebracht. Stof zijt gij en de waterstofbom zal u tot stof doen wederkeren. The Doors traden op in Amsterdam, zonder Jim Morrison. Toch was het een groot succes lezen we in de Fabeltjeskrant, die dan voor het eerst verschijnt. 2018 is geen makkelijk jaar om vijftig te worden, wil ik maar zeggen.

3.5 *Dromen*

Mijn dromen hebben zich verslapen. Ze wachten een nieuw omhulsel af. Alles krijgt een laatste kans behalve de laatste kans. Rust zacht. Misschien gaat een tweede keer sterven je beter af. Zoals bij Jezus. Hoop doet leven. Driemaal in de rondte van je hopsasa. Alles went. Behalve leven. Doodgaan went verrassend snel. Er zit in ieder geval niets anders op. Dat is met leven wel anders. Daar wordt op de deur geklopt. Hard geklopt en zacht geklopt. Het zal wel een gelovelaar zijn. Klem hem z'n voet met de deur af. De volgende keer zijn andere. Valt hij niet van zijn geloof, dan valt hij om. Hopsasa. Het staat geschreven. Althans hier. En waarom zou het dan niet waar zijn? En als je het verbrandt is het niet meer waar. Sla de verbrande geschiedenisboeken er maar op na. Waarheidsvinding is een hoog goed. Was het genocide of werden er toevallig een hoop mensen met hetzelfde geloof of ras vermoord? Het is alleen waar als de meerderheid het waar vindt. Ik heb gevreeën met de bruid. Alleen zij en ik weten dat het waar is, dus is het niet waar. Dat heeft ze haar man verteld. Hij verslaapt zich in zijn dromen.

3.6 *Een stationshal*

Het is in een stationshal. Overal mensen. Overal stemmen. Ik hoor klanken maar geen woorden. Laat staan zinnen. Er wordt iets omgeroepen. 'Wil er nog iemand koffie? Of thee?' Niemand reageert. De oproep wordt herhaald, maar nu luider. Opvallend veel mensen willen thee. Witte thee. Groene thee. Zwarte thee. Wie wil er mee naar Saigon varen? Een paar mensen bedanken vriendelijk. Mensen die druk in gesprek zijn reageren niet. En ik. Ik reageer ook niet. Maar in gesprek ben ik niet. Ik zal ook geen koffie meer krijgen. En al helemaal geen thee. Een vlees geworden meelevendheid vraagt of ik nog koffie wil. Dat ik het dan nu moet zeggen. Het zweet breekt me uit. Ik zou mijn schedel willen openen, om er simpele feitelijkheden uit te laten komen. Desnoods een simpel ja of nee. Een verklaring daarvoor, al was het alleen maar een simpel: 'Ja, lekker', zou fijn zijn maar geenszins noodzakelijk. Lang wordt er een antwoord verwacht. Er wordt vaak lang een antwoord verwacht. Ik staar de goedbedoelde homp vlees meelevendheid aan. Hoezo goed bedoeld? Laat mij met rust. Er komt een trilling in haar gezicht. Mijn staren maakt haar ongemakkelijk. Net of ik het gemakkelijk vind. Ik krijg de neiging haar hoofd er af te trekken. Geen goed teken. Er komen alleen maar treinen aan. Er vertrekt er nooit

eentje. Er komen hier alleen maar treinen aan. Ging er maar eentje weg. De trein zou haar misschien meenemen. Of ik zou haar ervoor duwen. Of ik zou mezelf ervoor duwen. Desnoods. Of instappen. Desnoods. Er wordt koffie geschonken. Of thee. Hordes reizigers bevolken het perron. Het wordt benauwd. Ze krijgen koffie. Of thee. Ze krijgen vooral thee. Witte, groene of zwarte. Nog steeds gaan er geen treinen weg. Ik zou naar Saigon willen varen, maar zelfs gewoon weglopen lukt niet. Ik zou langs mensen moeten. Afscheid moeten nemen. Verklaren waarom. Niemand heeft me hier opgemerkt. Alsof ik al eerder voor een trein was gesprongen. Maar wel verwacht men dat ik afscheid neem. Weet je wat het is? Ik hou niet van verjaardagen.

3.7 *Curiosum*

De eerste keer dat ik Cruze zag bewoog ze zich voort als een curiosum. Terwijl alle andere vrouwen in de straat ook benen hadden. En ogen. En lippen. En borsten. En billen. Niks bijzonders dat ik haar nakeek. Ik sprak haar zelfs aan. Haar liefvallige oogopslag, verzorgde uiterlijk, frisse verschijning, welbespraaktheid, sociaal gedrag en meelevendheid irriteerde mij mateloos. Ook dat Cruze met anderen naar bed wilde irriteerde mij. Later kreeg ik nog een mooie kaart van haar met treinen erop. Ik had deze nog niet in mijn nog aan te leggen collectie. Ik schreef haar terug dat ik het fijn vond dat ze aan mij moest denken toen ze deze kaart met treinen bij de kiosk zag. Als ik aan een trein denk, denk ik ook altijd aan mezelf. Maar dat is eigenlijk met alles zo.

3.8 *Hondjes*

In een oogopslag kan iedereen beoordelen, of hij met een andere persoon seks zou willen hebben. En ook nog met welk standje. Opvallend hoeveel mensen het meest geschikt lijken voor op z'n hondjes. Je zou er meer aan hebben als je in één keer kunt beoordelen hoe de economische situatie in Panama is in verhouding met de geografische ligging. Dat dacht ik toen er een vrouw naast me aan de bar van een onder een bepaalde groep mensen met een bepaalde leeftijd en met een bepaalde levensstijl populaire uitspanning kwam zitten. Omdat ik aan het denken was, luisterde ik niet naar wat ze zei. Ik haakte weer in bij de woorden: '...en daarom heb ik blauwrugbulten op mijn knieën

gekregen.' Ik had geen idee waarvan, maar ik draaide mijn knieën voor de zekerheid wat weg. 'Als ik je zo mee naar huis neem,' vroeg ze, 'hoe zou je dan seks met mij willen? Mannen beoordelen toch in één oogopslag hoe ze met een vrouw willen seksen?' 'Ik zou op z'n hondjes prefereren', zei ik. Of missionaris met m'n ogen dicht, maar dat zei ik niet. Ze ontstak in woede en gooide het bier uit haar glas in mijn gezicht. 'Ik zit net te vertellen dat ik van op z'n hondjes blauwrugbult op m'n knieën heb gekregen, en dan ga je zo een gleufgrap (ze vond kut, vulva, vagina, schaamspleet, doos, flamoos, muis, poes, pruim en yoni geen mooie benamingen) maken?' Ik beoordeelde nu dat ik met deze vrouw geen seks zou hebben. En dat het Panamakanaal van substantiële invloed is op de economie van Panama, maar dat dient ook niet overdreven te worden.

3.9 *Klok*

Ik heb mijn behang vervangen door een klok. Het mechanisme heb ik laten verbouwen. Nu loopt de klok achteruit. Zo kan ik makkelijker de uren van de ledige dagen aftellen. En ja, dat zijn er nog al wat. In een schema hou ik het bij. Elk kwartier een schuin streepje tot na een uur een kruis verschijnt. Dat geeft dan een goed gevoel. Even. Daarna komt dan het ledige gevoel weer terug. Weer wachten tot het eerste streepje weer gezet kan worden. Dan voel ik me eenzaam. Ledig. 's Nachts hou ik het schema niet bij. Een mens moet ook rusten. Daar lig ik dan wakker van. Om de slapeloosheid te troosten maak ik berekeningen van de cijfers op de digitale klok. Ik moet dan alle cijfers van één tot tien uit kunnen rekenen met de cijfers die de digitale klok me toont. En elk cijfer mag ik maar één keer gebruiken. Vooral in de tengere uren van de nacht lukt dat niet. Wat dacht je van 2.00 uur. Twee plus nul is twee. Op naar de volgende minuut. Wachten. 2.01 uur. Eén. Twee. Twee plus één is drie. Klaar alweer. Wachten. Dan duren de minuten lang. Heel lang. Voor iedereen duurt de nacht lang. Maar ik ben de enige die dat doorheeft. Voor iedereen zijn de dagen ledig. Maar ik ben de enige die dat bijhoudt.

3.10 *Gravin van Zwarte Kamer*

De geschiedenis kent veel interessante figuren. Annebal van Zwichtelen, de Gravin van Zwarte Kamer, had de onhebbelijke kwaal om haar man,

Febeaux van Snikkelrode, de Hertog van Saadsloot, een kuisheidsgordel om te doen als hij weer eens op zakenreis moest. We hebben het over de 18e eeuw, dus die zakenreizen duurden nogal lang. En de kuisheidsgordels waren nogal primitief. De edelman kon amper plassen door die kuisheidsgordel. De pis spoot er moeizaam uit, als door een gazonsproeier gedreven, maar het meeste liep langs zijn ballen. En mocht het iets gaan erecteren, bijvoorbeeld bij het ontluiken van een vriendelijke lentemorgen, dan zorgden roestige spiesen al snel voor een terugtrekkende beweging. Dan droop het bloed langs zijn ballen. Annebal was een vrij jaloerse vrouw. Als Febeaux alleen al keek hoe de dienstmaagd bevallig haar borsten uit haar jurkje bukde tijdens het theeschenken kreeg ze het al te kwaad. 'Waar kijk je naar?', vroeg ze dan. 'Ik kijk of de thee wel sterk genoeg is', loog Febeaux dan. Annebal nam hier dan min of meer genoegen mee, maar haar blik sprak boekdelen. Eén keer is het Febeaux gelukt om vreemd te gaan. Dat was in 1761. Hij was op zakenreis naar Armenië, wat toen een belangrijk high techcentrum was. Het vuurstenen geweer, om maar een voorbeeld te noemen, was een Armeense vinding van jewelste. Hij kwam een vrouw tegen die hem onmiddellijk beviel. Het bloed liep al langs zijn ballen toen ze hem begroette. 'Hou je van anale seks?', vroeg ze. 'Ik wel', zei Febeaux verheugd, maar met de toevoeging dat hij een stalen gordel om zijn kruis had. 'Dat treft', zei ze, 'mijn man is smid en we vinden vast wel een tang om je kuisheidsgordel los te knippen.' Niet veel later waren ze in de smidse en had Febeaux zijn broek al op zijn schoenen hangen. Febeaux werd plots ruw op de werkbank geduwd en hij voelde een enorme paal (de smid vond staaf, pik, penis, roede, puddingspuit, lul en piemel geen mooie benamingen) zijn kont in glijden. 'Mijn man is niet alleen smid', zei de vrouw, 'maar ook biseksueel. En hij houdt net als jij van anale seks. Dat treft hè?' Febeaux antwoordde: 'Ja', maar het kon ook: 'Au', zijn geweest. Hij kon zijn schaamte niet verwerken en hij kocht een vuurstenen geweer en schoot zichzelf door zijn hoofd. Annebal werd een zeer succesvol weduwe en zij verzamelde mannen die ze in de krochten van het kasteel van Zwarte Kamer opsloot en als sekslaaf gebruikte. Maar dat Annebal van Zwichtelen bij de vele interessante figuren uit de geschiedenis hoort, kun je eigenlijk niet zeggen. Wij hebben het liever over Julius Ceasar. Of Caesar, ik schrijf dat altijd verkeerd om.

3.11 Vrienden

Ik heb mijn vrienden ontmoet bij Opblaas Pop, een muziekfestival in het